

Den Frisindede.

10de Aarg.

Lørdagen, den 28de September, 1844.

N° 113.

Redacteur og Udgiver: Claudius Rosenhoff.

Vi blot synes, men være.

Sr. Collega Mohr.

(Siden efter det Tydske.)

Fjernt, fjernt herfra i Syden, hvor ei vort Venstreb naaer,
Det lille Mohrland findes (paa intet Stort det staaer);
Der lever man lykkelig, ei noget næsviist Blad
Ministrene correrer med Bitterhed og Had;
I Magistraten raader for Byens Vel og Bæe
Aarhundreders Erfaring, som Mumier fast at see.
Dg al den stille Lykke paa Enighed berøer:
Hver har den samme Mening, som Hr. Collega Mohr.

I dette lille Rige (ad modum: Republik),
Var Vandet godt til Kogning, men mindre godt til Drik;
Det Folk, som nødig klager, i al Erbødighed
Af Fiskevandets Mudder dog blev omsider kjed;
Saa reistes et Slags Nøre, Debatten var begyndt;
Hr. Mohr dog finder Vandet: jo baade — vaadt og tyndt.
Forsamlingen sig bukker, fandt Sandhed i hans Ord —
Hver var af samme Mening, som Hr. Collega Mohr.

En graa og gammel Løge i dette lille Land
Ei meer sin Dont at passe, som forhen, var istand;
Han had om Naadepenge. Den viise Mohr indsaac,
Exemplet vilde smitte: „Vi Bonnen bør afflaac.“
Men Borgermestergagen befandtes samme Tid
At være noget farrig før grundig Arbeidslid;
Nu meente sagtens Nogle, at den var noksom stor,
Men flere meente ganske, som Hr. Collega Mohr.

Ekjendt — som alt er berettet — Alt var i Landet rart,
Dg knebet blev Mustaten, ja selv energisk spart,
Saa var ei En og Anden just paa den grønne Green,
Der var et Fattigvæsen, som stod paa svage Been.

Hr. Mohr det skulde ordne, faae Regnskab bragt istand,
At Staten kunde lettes for den gemene Mand;
Han havde ikke Stunder — „det blive som ither!“
Dg enig maa man være med Hr. Collega Mohr.

Til Byens Tare man havde et Dylag gode Steen.
„Hvi sankt meer til Bunte?“ saa speculerer En.
Han Stenene lod spredes. Til Syvende og Sidst
Man Ugler fandt i Mosen, opdagede hans List.
Hr. Mohr blev consterneret; — dog, Manden er jo vøl
Dg Skriven vi hange, saa stoppes nok den Løl;
Saaledes ordnes Sagen, langt bedre end man troer, —
Hver var af samme Mening, som Hr. Collega Mohr.

Al! skulde jeg fortælle enhver Lyksalighed,
Om Gadernes Belysning ved Gas, fort hvad jeg veed
Om Mohrlands store Fremstridt, blev Bisen vist for lang,
Dg Mange kunde tænke det var en Smigersang.
Hr. Mohr tilsidt blev adlet ved Navn von Glendrian
Dg trende Krebs i Vaabnet fik Lov at bære han;
Men Borgerne sig glæde, og Byen er i Flor,
Dg Naadet endnu mener, som Hr. Collega Mohr.

Proces om en „Nad.“

„Man skaber sig saa gjerne Dval.“
(Gml. Bise.)

Professor Sibbern har engang sagt, om jeg ellers
forstod ham ret, at man kunde antage, der var en
Engel, begavet med klarere Overblik end vi stoffels
Jordorme, der iagttog vore formeentlig store og vig-

ferne med den Bemærkning, at han betragtede Forligsprøve kun som en Formfag. Da jeg havde Grund til at befrygte, at en ligefrem Tilstaaelse af Sammenhængen vilde blive optaget som en Udflugt, fandt jeg det rigtigst, at anslaae den almindelige Vej, nemlig at — benegte.

Nu blev der da optaget Vidnesforhør, og jeg skal lade være usagt, hvor mange Ark dette optog; thi Aetfrierverne ere noget vidtløftige, og „Vidnecitanten“ var ikke fort. Det blev oplyst, at jeg virkelig havde brugt Uqvemsordet: — „Nad“.

Jeg maatte da tilstaae, at jeg nu erindrede at have ladet det „omqvæstionerede“ Udtryk falde; men erklærede tillige, at Saadant var skeet i Overivelse, og skulde ikke komme „Citanten“ til „Skade paa Væ, gode Navn og Rygte“. Denne Erklæring vilde jeg give i Vidnets Overværelse, og da han var den Eneste, der havde hørt det, saa meente jeg, Sagen dermed maatte være afgjort, især da jeg tilbød mig, foruden at bære Omkostningerne, ogsaa at give en lille Kjendelse til Bartou-Stiftelse, eller de Døvsstummes Institut.

I Adresselisten vilde jeg dog, det forbeholdt jeg mig, ikke have forliget indrykket, saasom „Nad“ var et stygt Ord. Kunde man derimod ombytte det med „Nar“, „Brøylehoved“, „Ertefjærting“ eller deslige, saa var jeg villig ogsaa til denne Satisfaction.

Men min ærede Modpart var uforsonlig. Han vilde partu have Proces. — Sagen henvises til Rettergang.

En betydelig Mængde godt Papir blev nu forst ødelagt til Ansøgning om fri Proces fra hans Side. Saasom han var Embedsmand kunde denne ikke negtes ham mod en Person af min Caliber.

Nu blev der udtaget Stævning, mig tilstillet Gjenpart, Sagen „incamineredes“, „Indlæg“ verledes, „Anstand“ begjæredes, „Protest“, nedlagdes, „Kjendelser“ affagdes, osv., osv. Da jeg ikke vil være numeriff, maa Læseren selv beregne, hvor mangfoldige Ark Papir, med og uden Stempel, disse høist nødvendige Garantier for Retssikkerheden udfordrede. I et Indlæg paa 12 Ark beviste min Bederspartis Sagfører, hvilken frygtelig Injurie hiint ulykkelige Ord var, hvor groveligen hans Mandant var bleven injurieret, og anbefalede mig til Lovens Strengthed, især da det var en kongelig Embedsmand, om hvem sliq Udtalelse

var bleven brugt. Paa sædvanlig Manceer forsømte han ikke at hvole løs paa Gresskænderen.

Jeg paa min Side gav ham Intet efter og staf ærligen hans Trumfer. I mit Tilsvær paa 24 Ark beviste jeg af ældre og nyere Autorer, at „Nad“ egentlig intet Skældsord var, idetmindste intet graverende. Jeg vedlagde, som „Bilag“, baade Molbechs og andre Autoriteters Ordbøger, og søgte at godtgjøre, at det paaankede Udtryk var brugt i samme Forstand som „Hjertety“, „Strif“ og andre Kjæledægg-Navne. Nu fulgte nye Udsættelser, Replik og Duplik — Alt til Fordeel for Papirmølleren. Endelig var Sagen „moden“, og blev, „med fornøden Reservation“ fra begge Parter, indladt til Doms. Efter nogle Maaneders Forløb forkyndtes mig en smuk Morgen, at Dommen var falden, og Resultatet blevet en lille Mulet, som jeg i Sandhed gjerne strax havde betalt, uden Retfærdighedens Mellemkomst, for at spare mit Papir og min Tid.

Man troer maaskee, at jeg overdriver, naar jeg nævner et halvt Riis Papir, og denne Formening vinder Bekræftelse ved den Omstændighed, at man forgæves vil gjennemføge Rettens Domsprotocoller, for at finde „Præmisserne“. Imidlertid kan jeg forsikre, at endnu meget Mindre, end hvad hiint lille Ord involverer, har kostet mig endnu meget mere Papir og Tid.

Skulde en altfor nøieregnende Estertæller endnu ikke finde sig tilfreds, da beder jeg ham ikke at forglemme, at regne det Papir med, som denne Beretning om Sagen medtager.

Et Brev om Thorvaldsen, af Fr. Brun, født Münster.

(Skrevet fra Rom.)

Vor Thorvaldsens Jason, hans første Statue, var nu af Formen; ja, var allerede bestilt i Marmor af den rige Hollænder Celler, som Andre have sagt mig, (Skotlænder) Hope, og altsaa er dens Udodelighed sikret i Fremstillingernes Række. Vor Glæde var saa stor, at jeg besluttede at give den Luft i en lille Fest, en saadan som saa let kan gives i Rom,

hvor Laurbær, Oliventræer og Myrth'er bestandig blomstre til Krone for enhver Fortjeneste, hvor Uddelighedens gyldne Frugter yppigen modnes og Vaarens Hora udryster sit Overflodighedshorn om og over os. Vor Kreds Kunstnere og vor dyrebare Humboldt vare tilstedeværende, ligesom den elskværdige, Kunst- og Videnskab elskende Arveprinds af Mecklenburg, Broder til den ophøjede Louise, Dronning af Preussen. —

Du, min Ida, Du mit Livs huldreste Hora, var tillige Festens styrende Gratie! Allerede anede Du dybt, hvad der opblomstred i Thorvaldsen, og i Forudsølelse af Fremtidens Hyltest rakte Du ham i pantomimist Dands den første Krands. Aldrig glemmer jeg det Udtryk, med hvilket den ædle unge Mand modtog dette Pant; det første, som i den glimrende Fremtids Navn, der fra nu af aabnede sig for ham, med huld, barnlig Ustyld blev indviet ved Dig.

Du gjorde Dine Sager saa godt, at Du paatrykte den bestedne Mand den fulde Krands, som han aldrig havde modtaget, idet Du med en let Bending svævede ham forbi. "D!" — udbrod han dybt bevæget — "den tynger paa min Jøse!"*). Det var en hellig Fests! Denne, af dyb Forborgenhed saa straalende opgaaende Stjerne, blev hilset med almindelig, beundrende Kjærlighed, og den rene Glædes Cenklang forbandt Selskabet, der bestod af de meest forskellige Nationer. Man skildtes temmelig seent, og da vi Alle vare i dyb Slummer, hørte vor troe Maria det banke, og det temmeligt stærkt, paa vor eensomme Voligs Dør. Det var Thorvaldsen! Han havde forglemt sin Krands, og var med huldtsalig, barnlig Hast sprungen ud af Sengen, for at hente sig den.

Du lykkelige Barn! tidlig smilte Gratien til Dig! tidlig modtog Du Kunsten, og tidlig blev det Dig givet, tro at afgengive i Mine og Leer, hvad Du tidlig modtog, Indighedens Krone!

*) Hvor disse Ord rørte mig! Men Thorvaldsen havde endnu ikke læst Goethes Lasso.

Anekdote.

— To Duellant'er stode lige over for hinanden med Pistoler i Haanden — "Altsaa, jeg spørger Dem endnu engang," sagde den Ene, "det er Deres faste Bestemmelse: Een af os skal blive paa Pladsen?" — "Ja!" svarede den Anden. — "Godt", vedblev Hiin, "saa kan De blive her, jeg har noget Bedre at tage mig for", og hermed gif han.

— Hoffmann von Fallersleben har nyligen udgivet nogle "Deutsche Salonlieder", der tilfælde vise Stemning og Tilstand i Germanien. Hans Motto er følgende:

"Das Wesen der Poesie ist demokratisch. Woju wäre noch der Poesie in der Welt, wenn es nicht darauf ankäme, alle Herzen, alle von Grund aus zu beherrschen und in den Zaubere seiner Formen zu binden? und wie soll dies möglich sein, wenn er nur den Sadelsack des Salons und die Zither des Hofpöeten zu spielen weiß, nichts als dieses Glend der ewigen Langeweile?"

— Af Dieffenbachs operative Chirurgi, hois 1. Hft. nylig er udkommet, agter Sr. Universitetsbgh. Høst at forandralte en dansk Oversættelse, der ventes leveret for Salvdelen af Originalens Priis.

Charade.

Det Første onsker Vonden tidt at faae,
Dg tidt han onsker, det maa borte blive;
Det Andet, som man Meubel-Navn kan give,
Maa til, naar Ben- og Fiendskab skal besaae.
Det Hele frygte Mange her, men Flere
Det Hisset frygte sikkert meget mere.

De, der fra 1ste Octbr. ville tiltræde Abonnementet paa "den Frisindede", der udgaaer 3 Gange ugentlig à 1 Rbd. 3 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ Qvartalet, behage at tegne sig paa et af nedenstaaende Steder, eller i Mikkelsbryggersgade Nr. 99, 1ste Sal, hvor Bidrag ic., modtages og enkelte Nr. à 6 $\frac{1}{2}$ kunne erholdes.

Dette Blad udgaaer 3 Gange ugentlig, og tilbringes Abonnenterne for 9 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ Qvartalet (enkelt $\frac{1}{2}$ 6 $\frac{1}{2}$). Man tegner sig for det enten hos Dhr. Boghandlere Sost (Gøtthersgade $\frac{1}{2}$ 349), Klein (Wimmelskafstet $\frac{1}{2}$ 23), P. G. Philipfen (St. Kjøbmagergade $\frac{1}{2}$ 12), Keigel (St. Kjøbmagergade $\frac{1}{2}$ 6), Green (Pilestræde $\frac{1}{2}$ 121), Dr. Bogtrykker Trier (Gøtthersgade $\frac{1}{2}$ 333), eller hos Udgiveren (Mikkelsbryggersgade $\frac{1}{2}$ 99, 1ste Sal), hvor ogsaa Bidrag bedes afleverede. — 3 Provingerne, hvor man tegner sig paa vedkommende Postcontoirer, er den quartaliter Betaling 1 Rbd. 4 $\frac{1}{2}$ 8 $\frac{1}{2}$.